

szállást kérő róka

Egyszer egy vén róka nagyon megéhezett egy kis pecsenyére. Fogott hát egy üres zsákot, a hóna alá csapta, és elindult vele világgá.

Ment, mendegélt, míg estére egy gazdaember házához nem ért. Bekopogott, és amikor megkérdezték, hogy ki az, hát így felelt:

- Szegény utasember vagyok, s éjjeli szállást kérnék, hogyha megszánnának.

Jószívű ember volt a gazda is meg a felesége is. Megszánták a szegény utast, beengedték, vacsorával is megkínálták. A róka megköszönte, szerényen a padra kuporodott, a zsákját pedig a pad alá tette.

Mielőtt lefeküdtek, az mondja a gazdának:

- Jaj, gazduram, nem jár itt a ház körül valami tolvaj? Ebben a zsákban egy szép nagy kakas van, nem szeretném, ha elveszne!

- Sose búsulj, róka koma, az én házamból még nem vezett el semmi! Csak aludj nyugodtan! - biztatta a gazda, s még mosolygott is, hogy a róka félti a kakasát.

Persze hogy a zsákban semmi sem volt! Hanem azért mikor felébredtek, a róka jajgatni kezdett:

- Jaj, jaj, jaj, valaki ellopta az én drága kakasomat!

A szállást kérő róka (népmese) - Csitították, hogy dehogy lopták el, már ugyan ki lophatta volna el? Talán elbújt a szobában valahova. Keresték mindenfelé, de sehol sem találták. Szörnyen szégyellte magát a gazda, hogy éppen az ő házában tűnt el a rókának valamije, de meg is sajnálta szegényt, hogy olyan keservesen siránkozott. Mi mást tehetett volna, adott egy szép nagy kakast a rókának, hogy ne sírjon úgy, s most már menjen tovább békével.

El is ment a róka nagy örömmel.

Ment a kakassal egész nap, este pedig megint bekopogtatott valahova. Itt is jó emberek laktak, akik szívesen látták. Amikor le akartak feküdni, a róka ismét körülnézett a szobában, mintha tolvajok után kutatna, majd így szólt a gazdához:

- Tudja meg, gazduram, hogy egy szép kövér lúd van a zsákomban. Jaj, ha azt ellopná valaki!

- Nem lopja azt el nálam senki. Csak feküdj le, és aludj nyugodtan! - mondotta a gazda.

Hanem hát a róka csak azt várta, hogy mind elaludjanak. Akkor szépen kivette a zsákból... No, ugyan mi is volt a zsákban? Hát bizony a kakas volt, semmi más. Kivette a kakast, és úgy megette, hogy még egy tolla sem maradt. Hej, de aztán reggel rá is kezdett megint a siránkozásra:

- Jaj, jaj, jaj, valaki ellopta az én drága szép ludamat!

Keresték ezt is mindenfelé, s mikor nem találták sehol, a gazda adott neki egy jó kövér ludat, csak ne sírjon és ne panaszkodjon, hogy nála elveszett valamije.

Ment tovább a róka a kövér lúddal, és úgy örült, hogy majd kiugrott a bőréből. Az úton tízszer is kibontotta a zsákot, hogy megnézzze, benne van-e még a lúd.

Így ment, mendegélt, míg estére ismét egy házhoz ért. Itt is kopogtatott, beeresztették, de mielőtt lefeküdtek, megint így szólt a gazdához:

- Idettem a zsákom a pad alá, mégsem merek nyugodtan aludni, mert tudja meg, gazduram, hogy egy szép kövér malacom van benne!

- Csak aludj nyugodtan - biztatta a gazda -, akármilyen is van a zsákodban. Az én házamban nem lesz semmi baja!

Hát a gazda ugyan nem jól gondolta, mert alighogy elaludtak, a róka úgy felfalta a kövér ludat, hogy se tolla, se csontja, se egy darabkája nem maradt. Hanem rá is kezdte már hajnalban a nagy siránkozást:

- Jaj, jaj, jaj, valaki ellopta az én drága szép malacomat!

Hiába csitították, hiába vigasztalták, s hiába keresték a malacot mindenfelé. Itt sem maradt más hátra, a gazda végül is adott a rókának egy szép kövér malacot.

No, most volt csak nagy örömben a róka, mikor kiért az országútra, s a zsákot kibontotta! Sohasem látott még ilyen szép malacot. Ebből lesz ám csak jóízű pecsenye!

Ment, mendegélt egész nap, s estére megint csak bekopogtatott egy gazda házához. Beeresztették, s itt is ugyanazt mondta, mielőtt lefeküdtek:

- Gazduram, jól vigyázzon ám éjjel a tolvajokra, hogy el ne lophassák az én szép kövér disznómat, ami ebben a zsákban van!

Odanéz a gazda, hát látja, hogy a zsákban nem férne el egy kövér disznó, de meg hallotta is, hogy kimalac visít ki belőle. No de azért nem szólt semmit, csak elaludt szépen.

De nem aludt ám el a róka! Megette a malacot szőröstül-bőröstül, s alighogy pitymallott, már el is kezdte a jajgatást:

- Jaj, jaj, jaj, valaki ellopta az én drága szép disznómat!

A gazda mindjárt rájött turpisságra, de azért tette magát, mintha sajnálkoznék. Így szólt a rókához:

- Jaj, csak ne búsulj, és ne kiabáld tele a falut, inkább kettőt adok az egy kövér disznód helyett. Add ide a zsákot, hogy odakinn tegyem bele őket.

Kiment a gazda a róka zsákjával. Volt neki két mérges kopókutyája, éppen jó éhesek voltak. Ezeket bedugta a róka zsákjába, jól be is kötötte, azután a rókának adta, hogy igyekezzen a faluból kifelé.

Nem kellett a rókának kétszer sem mondani, most vitte csak nagy örömmel a zsákot, s már előre nyalta a száját a jó zsíros lakomára! Alig várta, hogy kijusson a faluból az országútra.

Kibontotta a zsákot, hogy megnézzék a két disznót, hát amint bontja, ugyan mi ugrik ki belőle? A kopókutyák! Nosza, szaladóra fogta a róka koma a dolgot! Nem kellett már neki a disznópecsenye, csak a bőrét megmenthesse!

Hanem hiába szaladt, mert a két kopókutya utolérte és alaposan kicsipkázta a bundáját.

Ha a rókát a kutyák el nem kapták volna, az én mesém is tovább tartott volna.